

ASTA JOLANTA
MIŠKINYTĖ

ROMANAS

Kasios K.
asmeninis
gyvenimas

TYTO²ALBA

ASTA JOLANTA MIŠKINYTĖ

Kasios K.
asmeninis
gyvenimas

ROMANAS

VILNIUS 2020

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

© Asta Jolanta Miškinytė, 2020

© Stephen Carroll / „Trevillion Images“

© „Tyto alba“, 2020

ISBN 978-609-466-499-1

Tėvai

Kasia K. gimė Vilniuje, tipiškoje sovietmečio darbininkų šeimoje. Kasios K. mama Albina baigė kadaise keturias kaimo mokyklos klases ir vargu ar mokėjo rašyti. Dirbo gamykloje darbininke, tad niekam ir nerūpėjo jos rašymo gebėjimai. Skaityti skaitė, lėtai, skiemenodama, laikraščio tekstą suprasdavo pažodžiui, knygų neturėjo, sakydavo, čia ponų išmislas su knygomis sėdėti, o jai, darbo žmogui, nėra kada tokiais niekais užsiimti. Buvo darbšti, bet visą namų ūkį rikiavo kaimiškai negrabiai, moteriškos subtilybės jai buvo svetimos. Vienintelė romantiškumo apraiška buvo Kasiopėjos vardas, kurį davė savo pirmagimei. Tą žodį išgirdo per radiją ir jis nepaprastai jai patiko, kaip sakoma, įkrito giliai dūšion kaip tolimo ir gražaus nepasiekiamo pasaulio vaizdinys. Todėl dukrai tą retą ir keistą vardą suteikė beatodairiškai, lyg kirviu nukirto. Tarsi motinystės laikotarpis būtų sušvelninęs jos sielą ir kilstelėjęs kilnesnės egzistencijos link.

Bet viskas greitai baigėsi. Mažoji Kasiopėja kniurkė be perstojo, miegojo mažai ir kėlė daug nerimo nepatyrusiai motinai. Gal jai vardas nepritiko, niurzgė tėvas, nepatenkintas, kad jam nebuvo leista dalyvauti vardo rinkimuose, bet Albina į tai aštriai atkirto: „Užtenka, kad tą vaiką padarei. Tau malonumas, o man gimdyt.“ Tai nebuvo visiška tiesa, nes malonumas buvo abipu-

sis. Be didelių ir meilių įžangų, trumpas, bet audringas aktas su pasiūkčiojimais abiem atnešdavo pasitenkinimą ir tam tikrą iškvėpą, be ko jų gyvenimas drauge nebūtų turėjęs jokio pateisinimo. Mat abu buvo be galo skirtingi ir žmogiškosios plotmės sąlyčio taškų tarp jų rasti, ko gero, nebuvo įmanoma. Viską dirbo skyriumi, valgė taip pat skyriumi. Jei vienam norėjosi barščių, tai kitas išsikepdavo kiaušiniene, ir būtinai po pusvalandžio, nes prie stalo kartu nesėdavo. O kokia šeima, jei drauge net prie stalo nesusėda? Tad ir gyveno nei kartu, nei atskirai, nebyliai sutardami tik naktimis, kai lovos reikalai sukildavo. Gal ir negalėtum dėl to kaltinti Albinos, nes kitokios šeimos modelio ji nepažino, draugių neturėjo, o ir pati nebuvo linkusi svajoti ar galvoti, kaip turėtų būti. Gal dėl to kaltas jos pradinis išsilavinimas, o gal mąstymo ypatybės, tai yra to mąstymo nebuvimas.

Kasiopėjos tėvas buvo dar paprastesnio būdo, uždaras, nekalbus. Jei jo galvoje ir būta kokių minčių, niekuomet apie jas neprasitardavo, tad galima kiek paabejoti jų išvis buvus. Išgėrdavo saikingai, kaip dažnam tais laikais jo amžiaus ir padėties vyrui buvo įprasta, bet kone kasdien. Išgėręs netriukšmaudavo, tik tyliai užmigdavo ir nugriūdavo, kur sėdėjęs. Didelių nepatogumų nekeldavo, priekabių nieieškodavo, tik tiek, kad tuomet garsiai knarkdavo.

Teisybės dėlei reikėtų pasakyti, kad tas vienintelis romantiškas poelgis, Kasiopėjos vardo parinkimas, ilgainiui prarado bet kokią pirminę prasmę, nes mergaitė augo lėta, tyli, nekalbi ir kieme ją ėmė vadinti tiesiog Kasia, kas atitiko Vilniaus kiemų lenkišką dvasią. Kiek vėliau jai prilipo Kasios Kovalskos pravarde, nieko bendro neturinti su Kasiopėjos šeima ir tikrąja pavarde, mat gretimame name gyveno priekurtė senutė pani Kovalska, kuri buvo tapusi viso kiemo švelnios pajuokos objektu dėl kurtumo, užmaršumo bei kitų keistenybių, taip pat ir dėl ne-

paprasto gerumo ir atlaidumo. Nors niekas nežino, gal kaip tik tokia ir buvo tikroji atminties susilpnėjimo išraiška. Tyli, veik nepastebima kieme tarp kitų vaikų, vienintelė mandagiai pasisveikinanti su pani Kovalska (o gal Kovalevskaja – kas dabar besupaisys) Kasia nusipelnė tokios pravardės, nes jiedvi buvo kažkuo panašios: abi nuolankiai priėmė savo likimą ir neturėjo jokių vilčių. Tik pani Kovalskai tai buvo romus saulėlydis, o Kasiai dar viskas prieš akis. Taip Kasiopėja tapo Kasia K., ir kitaip jos niekas niekada nevadino – nei tada, kai ištekėjusi pakeitė pavardę, nei kai susilaukė dviejų vaikelių – ji visam laikui liko Kasia Kovalska arba Kasia K.

Mokyklinis amžius

Taip tyliai, ramiai bėgo metai. Kasia K. išstypo ir vis dažniau išsmukdavo iš namų į kiemą, į gatvę – šiaip sau, be jokios svarbios priežasties. Didelių draugysčių neturėjo, tad šlaistėsi viena pirmyn atgal kaskart vis trumpesniu sijonėliu (žydras smulkio-
mis gėlytėmis saulės kliošas), nes vis tįstelėdavo po centimetrą kone kas savaitę, plonomis lyg degtukai kojomis, išsitaršiusiais plaukais, nes pamiršdavo susišukuoti, o kasų nekentė. Bet vieną kartą Albina nulydėjo ją pas moterų kirpėją ir šioji, kritiškai nu-
žvelgusi paauglišką Kasios K. veiduką, ėmėsi čiaukšėti žirkklėmis, o baigusi ištare:

– Na, matai. Bus graži merga.

Tai išgirdusi Albina tik palingavo galvą:

– Oi, nežinau, nežinau, – ir suėmusi tvirtai Kasios ranką par-
vedė skubiais žingsniais namo, pasodino ant lovos, pakėlusį jos
smakrą įdėmiai pažvelgė į akis ir vėl palingavo galvą: – Tu man
žiūrėk.

Nei kur žiūrėti, nei į ką, Albina nepasakė. Bet ir nereikėjo, čia visiems viskas būdavo aišku – toj mažakalbėj šeimoj ilgo pokalbio niekas nebuvo girdėjęs. O problema akivaizdi: Kasia užaugo, ir naujoji šukuosena atskleidė jos bepradedantį skleistis moteriškumą, kurį nuo šiol pastebės visi, kas tik nėra silpnaregis

ar silpnaprotis, ar šiaip turintis potraukį prie keistų bjaurasčių, o tokių šioje gatvėje nebuvo.

Nuo to momento Albina ėmė labiau kontroliuoti Kasią K. ir varžyti jos laisvę. Tai indų plauti pristato, tai spintelės šveisti, veddavosi drauge pas kaimynę Sofiją, kur Albina jau porą metų tvarkė namus už nedidelį atlyginimą. Motina visaip gudravo, bet to gudrumo nebūta tiek daug, kad Kasia K. nebūtų galėjusi jos pergudrauti. Tad į gatvę vis vien išslysdavo, gal tik rečiau, bet užtrukdavo ten kiek panorėjusi.

Kasia K. mėgo bastytis paupyje. Nusiskindavo smilgą ir kramtydama jos salsvą šerdį (tada dar nieko nežinojo apie visokių parazitus ir lervas, gyvenančius tose žolėse) eidavo braukdama laisvąją ranka per žolynų žiedus arba šokinėdavo nuo vienos kojos ant kitos. Pavasario pabaigoje paupius okupuodavo porėlės. Jas Kasia K. labiausiai mėgdavo stebėti. Pasislėpdavo žolėje ir tūnodavo pritilusi, žiūrėdama, kas vyksta, o krūtinė kilojoji nuo kiekvieno garso, kiekvieno atodūsio vis smarkiau ir smarkiau. Kartą ją pamatė kaimynė Lora, anksti subrendusi aštuoniolikmetė, kurios kas mėnesį vis trumpėjantys sijonai glaudžiai aptempdavo vis labiau moteriškėjančias šlaunis (tai jau kuris laikas buvo viena svarbiausių gatvės apkalbų temų). Ji kažką pašnibždėjo į ausį savo kavalieriui, tas pašoko iš vietos ir įsiutęs suriko:

– Dink iš čia!

Kasia K. spruko nesidairydama, tiek ją ir tematė. Bėgo iš visų jėgų, bijodama, kad nepasivytų. Bet niekas ir nebandė vytis. Tik garsiai ir nerūpestingai kvatojosi, kaip moka jauni įsimylėjęliai, kuriuos akimirkai pasaulis atitraukė vieną nuo kito, bet jie tuoj vėl vienas kitame išnyks, hormonų audros genami. Kasiai K. dar ilgai ausys kaito iš gėdos, bet dėl to ji nesiliovė klaidžioti paupiais, nes užvis svarbiau jai buvo tie slapti stebėjimo malonumai, kurie šiek tiek degino iš vidaus ir priversdavo dažniau kvėpuoti.

Kasia K. tada dar nieko nenučiuokė apie tikrąsias tos keistos savijautos priežastis, bet ji viliojo ir vedė svaigiais nepatirtų malonumų labirintais. Kasia K. niekam apie tai neprasitardavo. Labai artimų draugų neturėjo, o Albina visai netiko tokiems pokalbiams.

Ir tada, kai Kasios K. klasiokės svajojo apie pasakų princą, atjosiantį ant balto žirgo, nusišypsosiantį dangiška šypsena ir ištarsiantį stebuklingus žodžius, kurie pakeis visą tolesnį gyvenimą ir atvers kelius į nesibaigiančią sekso fiestą, arba tiesiog apie tai, kaip greičiau prarasti nekaltybę, pageidautina, švarioj aplinkoj ir po to būtinai privalomos piršlybos, Kasia K. abejingai žiūrėdavo pro langą, nes nieko nelaukė ir nesvajojo. Nelaukė, nes jos tėvų virtuvėje pasakų princas niekaip nebūtų galėjęs pasirodyti, o nesvajojo todėl, kad svajoti nemokėjo.

Dėdė Vaclovas

Dėdė Vaclovas buvo batsiuovys. Maisto prekių parduotuvėje gatvės pradžioje turėjo nedidukę batų taisyklą. Kažkada buvęs baltas prekystalis dabar apsilaupęs, vietomis geltonai rudai išterliotas klėjais, matęs ir geresnių laikų prieš atidarant čia senų, nudrengtų batų skubaus taisymo punktą, prie jo medinė išklėrusi kėdė kreiva atkalte. Dėdė Vaclovas puikiai taisė viso rajono batus: pakaldavo nusidėvėjusias pakulnes, keisdavo moteriškų aulinukų užtrauktukus, klijuodavo, siūdavo, lopydavo ir kartais padarydavo tikrą stebuklą nušleivotą porą paversdamas aukščiausios klasės batais. Jį pažinojo visi, nes tais laikais viskas buvo kitaip nei dabar. Batus nešiodavo dešimtį metų ir dar ilgiau, panelės kas mėnesį juos atnešdavo kulniukų pakalti, kol sugalvojo tam reikalui panaudoti metalą, kaip toj pasakoj apie nesunešiojamas geležines kurpes, kainavo brangiau, bet pakakdavo metams. O vaikiški batai... Paaugliai per savaitę naują porą paversdavo išmesti tetinkančiu niekalu, bet dėdės Vaclovo išmonė ir kruopštumas darė stebuklus.

Niekas nežinojo, kur jis gyvena, ar turi šeimą, vaikų. Atrodė, kad dėdė Vaclovas ir miegojo savo taisykloje. Tiesa, lovos čia nebuvo, bent jau niekas nebuvo matęs, nei kokios sofos, sulankstomoji lovelė gal ir galėjo tilpti kur už durų, bet kur būtų dėjęs

patalynę... Tiesą sakant, niekas nesuko galvos dėl dėdės Vaclovo asmeninio gyvenimo, net didžiausios liežuvautojos teta Filė ir Irena nieko įdomaus apie jį negalėjo pasakyti, bet batus jis taisė puikiai. Todėl batų taisykla buvo neatsiejama gatvės dalis. Ir niekas nepastebėdavo, kokiom akim dėdė Vaclovas nulydi mokinukes kasmet per du pirštus vis patrupėjančiais uniformų sijonėliais. Vaikams, atėjusiems atsiimti reanimuotų batų, kurie dar mėnesį narsiai kentės kamuolio spardymą dykvietėje už sandėliukų, neretai ištiesdavo iš kišenės ištraukęs sulipusį saldainį draugiškai šypsodamasis ir sudiržusiu delnu nuo klijų nurudusiais nagais glostydamo galvą. Žodžio „pedofilas“ tada dar nebuvo gatvės leksikone ir niekam toks jo elgesys nekėlė įtarimo ar kokių kitokių minčių, kaip tik kad dėdė Vaclovas myli vaikus. O tais laikais tai buvo gero žmogaus savybė, o ne koks iškrypimas, kaip kad dabar.

Kartais dėdė Vaclovas užeidavo į Kasios K. namus, dažniausiai penktadienio pavakare. Susėdavo abu su Kasios K. tėvu virtuvėje prie nediduko lipnia klijuote užtiesto stalo, tėvas ištraukdavo nugertą butelį baltos, Albina papjaustydamo cibulį ir lašinukų su juoda duona. Taip jie sėdėdavo keletą valandų. Dėdė Vaclovas vis nužvelgdavo Kasią K., besisukiojančią virtuvėje, jo žvilgsnis tarsi netyčia vis ilgiau sustodavo ties baltomis kojinais aptemptomis plonutėmis lyg degtukai blauzdomis ir vis dažniau kildavo aukšty, kur plaikstėsi apie kojas lengvutis gėlėtas saulės kliošo sijonas. Niekas to nepastebėjo. Arba apsimetė. Mažiausiai dėdė Vaclovas rūpėjo pačiai Kasiai K. Gal tik Albina kažką įtarė ar nujautė moteriška intuicija ar motiniška širdimi, o gal pasekus dėdės Vaclovo žvilgsnį pavydas gnybtelėdavo jai širdį dėl nebesugrįšiančios jaunystės, nesvarbu, kad protas liko tame palaimingame paauglystės pradžios būvyje, kūnas yra svarbiausias jaunystės pranašumas, o jis išduoda pirmiausiai. Betgi nieko

ypatingo čia nevyko. Kasia K. kiek garsiau nei įprastai barškino puodeliais, ją, matyt, erzino prirūkyta virtuvė ir okupuota namų erdvė, tad ji greitai išslysdavo į lauką. Kieme jos niekas nelaukė, bet tai, kas ten vyko, jai rūpėjo labiau nei glostantis dėdės Vaclovo žvilgsnis, kuris, tiesą sakant, nebuvo nemalonus, greičiau atvirkščiai – teikė savotiško pranašumo pojūtį ir švelniai jaudino, nors šitaip ji dar nebūtų galėjusi tuomet įvardyti savo jausmų.

Kasios K. tėvai nebuvo pasiturintys, toli gražu. Nors Albina didžiavosi savo indauja, baltomis siuvinėtomis servetėlėmis, kurias ištraukdavo per šventes, keturiomis sidabrinėmis šakutėmis, padovanotomis vestuvių proga. Kažkada jų buvo daugiau, gal šešios. Ir peiliai, ir šaukštai, bet nusimėtė kažkur, gal netyčia su šiukšlėmis iškeliaavo po vieną į miesto sąvartyną – sako, taip dažniausiai dingsta mažičiai arbatiniai šaukšteliai. Pasak kitos teorijos, juos pradangina ateiviai iš NSO, nes jiems pritrūksta šaukštelių, o mūsiškiai geriausiai tinka jų trikampėms burnytėms. Nedrįstu ginčytis, bet antroji teorija sunkiai paaiškina peilių ir šaukštų dingimą, gal vis dėlto šeimos galva juos paslapčia iškeisdavo į ką nors, jo nuomone, naudingesnį ir greitai bei veiksmingai suvartojamą. Kas dabar bepasakys.

Tad tėvas apsidžiaugė, kai dėdė Vaclovas, eilinį kartą pas juos vakarodamas, įpusėjęs antrą pusbutelį pratarė:

– O tavoji Kasia jau pusmergė. Galėtų pas mane taisykloje pagelbėti vasarą. Sumokėčiau kiek už darbą.

– Ką manai, Albina? – bet tai nebuvo klausimas. Tai buvo atsakymas.

Taip Kasia K. buvo atiduota dėdei Vaclovui tą vasarą, kai jai suėjo šešiolika.

Darbas buvo paprastas, dėdė Vaclovas nieko nereikalavo. Tereikėjo porą valandų pasėdėti prie prekystalio, atiduoti patai-

sytus batus, jei kas užsukdavo tomis ramiomis popietės valandomis.

Dėdė Vaclovas sėdėdavo tolėliau, už širmos, ir kaukšėdavo plaktuku, burnoje sukandęs keletą mažų vinukių, tinkamų moteriškiems bateliams pakalti. Radijo taškas transliavo vasaros hitus. Kasia K. įsitaisydavo ant nepatogios kietos kėdės užsimetusi koją ant kojos, kartais, kai nieko nebūdavo, susikeldavo abi kojas ir apkabindavo rankomis per kelius, galvą pakreipdavo į šoną ir prisimerkusi kažką niūniuodavo, o gal snūduriavo. Jai nekliūdavo keistas dėdės Vaclovo žvilgsnis, kuriuo iš už širmos vis nuerdavo jos liesas blauzdas ir kai ką daugiau. Kasia K. gyveno savo pasaulyje, tarsi mieganti baltaplaukė princesė, dar nesuaugusi, dar nepradėjusi žvelgti į pasaulį atviromis akimis. Jos tarsi ir nepaliesdavo aplink verdantis gyvenimas. Todėl tą popietę, kai dėdė Vaclovas kiek nelauktai pagarsino radijo tašką ir pakilęs iš savo vietos už širmos nuėjo prie durų, o jas užrakinęs užtraukė užuolaidas ir sunkiai šnopusdamas priėjo prie Kasios K. ir priklaupęs ėmė švelniai bučiuoti kelį, jį ir toliau nieko nesuprato, lyg čia viskas vyktų ne su ja, nesipriešino, jokių judesių nei balsu neparodė savo valios. Tik, didžiam savo nustebimui, pajuto neįprastą jaudulį ir suvokė, kad jos baltos medvilninės kelnaitės, kurių kraštelis dažnai pasirodydavo jai susikėlus kojas ant kėdės, sudrėko, o dėdės Vaclovo pirštai slydo vis aukščiau. Tai, kas prasidėjo tą antradienio popietę, tapo įprasta gyvenimo dalimi, bet apie ją, kaip ir apie ankstesnius pasivaikščiojimus paupiais, Kasia K. niekam nieko nepasakojo. Dėdė Vaclovas po visko įbrukdavo jai į kišenę smulkų banknotą, sušnabždėjęs į ausį: „Saldainiams.“ Namie Kasia K. stropiai išlygindavo pirštais kiekvieną pinigą ir dėjo į skardinę dėžutę nuo arbatos. Sunku pasakyti, kas jai buvo svarbiau – dėdė Vaclovas ar pluoštelis toje dėžutėje, kuri mėgdavo vis perskaičiuoti paslapčia. Gal ir viena, ir kita.

Seržas

Seržas, arba Seras, buvo smulkus vagišius. Savo gatvėje turėjo nenuginčijamą autoritetą. Mažesnieji gerbė, tetulytės privengė, vyrai bendravo lyg niekur nieko, o merginos žavėjosi. Kasia K. niekada nepakeldavo akių į Seržą. Stovėdavo nuleidusi galvą ir bato nosimi kažką braižydavo žemėje. Seržas rūkydamas išpūsdavo dūmus jai tiesiai į veidą, atsainiai kažką pasakodamas, dažniausiai istorijas, kuriose atrodydavo tikras kietuolis, galintis bet ką paguldyti ant menčių, žaibiškai duoti į snukį, nes jis čia pats svarbiausias ir niekas be jo žinios čia vykti negali. Dažniausiai nuo jo trenkdavo pigiu vaisių vynu ar prarūgusiu alumi ir cigaretėmis „Prima“.

Pirmą kartą Seržas sustabdė Kasią K. visai prie pat namų durų.

– Ei, gražuole, turiu tau dovanėlę, – sušnabždėjo prie pat ausies, apkabinęs Kasią K. per liemenį iš už nugaros, ir ištiesė paprastą grandinėlą su nediduke širdele.

Kasia K. droviai nuraudo, papurtė galvą ir nieko nesakiusi dingo už durų. Grandinėlą paėmė ir laikė kumštyje, iki užmigo. Ar ji galvojo apie Seržą? Koks jis buvo jos vaizduotėje? Ar numanė, kad grandinėlė vogta, tyliai ištraukta iš nedidukės komodos stalčiaus gretimoje gatvėje ir kad tamsiaplaukė Ida ilgai ir gaudžiai verkė jos neradusi prieš kelias dienas, nes jai tai buvo

brangiausias pirmos ir kol kas vienintelės meilės prisiminimas. Nieko baisaus, kai pagalvoji, kad tas pats sentimentalus papuošalas gali praversti kaip meilės ar simpatijos simbolis keletą kartų, skirtingoms moterims dovanojamas skirtingų vyrų. Gal čia esama kažkokios paslėptos prasmės?

Ryte Kasia K. grandinėle įdėjo į savo moteriškų daikčių dėžutę. Ji niekada jos nesegėjo, gal nujausdama, kad gatvėje kas nors gali atpažinti, o tuomet kiltų didelis sąmyšis. Seržas niekad nepaklausė kodėl, nes puikiai žinojo atsakymą. Ida po ketverto metų ištekėjo už karininko ir iškeliavo kažkur toli. Galima tik numanyti, kad jos gyvenimas susiklostė laimingai už šimtų kilometrų nuo Vilniaus. Ji niekam neatsiuntė jokio atvirlaiškio, tad niekas gatvėje nieko apie ją nežinojo.

Seržas buvo dar vienas naujas etapas Kasios K. gyvenime. Jis suteikė savotiško pasitikėjimo savimi, skirtingai nei dėdė Vaclovas. Arba, kaip čia tiksliau pasakius, Seržas ištrynė dėdę Vaclovą iš Kasios K. atminties – tiek fizinės, kūniškosios, tiek emocinės, jei į ją kartais būtų per klaidą patekęs. Kad neturėjo artimų draugų ir tvirto ryšio su motina, čia buvo tiktai į gera – Kasia K. neturėjo galimybės patirti nei gėdos, nei kaltės jausmo. Viskas, kas vyko su ja, atrodė natūralu ir savaime suprantama. Ir tik įgimtas moteriškumas, ta ypatinga moteriška intuicija, kuri kartais gelbėja mus, moteris, iš pačių sunkiausių situacijų, liepė jai niekam nieko nepasakoti – nei Seržui apie dėdę Vaclovą, nei Albinai apie Seržą.

ASTA JOLANTA MIŠKINYTĖ – skaitytojų pamėgtos knygos „Bitlas, Ana Orka ir aš“ („Tyto alba“, 2020) bei radijo pjesės „Mama, aš tave myliu“ autorė, trijų dukterų mama.

Naujasis jos romanas – moters brendimo istorija, kurią autorė pasakoja su jai būdinga aistra, atvirumu ir atjauta. Iš pirmo žvilgsnio paprastos moters gyvenimas – kaip kalnų kelias: staigūs posūkiai, jokių kelio ženklų, o meilės ir prasingesnio gyvenimo troškimas verčia didinti greitį... Jūs nugyvensite kartu su Kasia K. jos skaudų, bet tikrą gyvenimą iki visų mūsų taip geidžiamos sielos ramybės akimirkos.

Kodėl Kasia K.? Nes čia Vilnius, Grigiškės, bet dar buvo ir Žemutinis Pavilnys, kur mano močiutės kaimynė, buvusi J. Piłsudskio vaikų auklė, padovanojo anų laikų alavinį puodelį su ilga rankenėle. Jame virdavo man manų košę...

Mano dukra pasiuvo skudurinę lėlę ir pavadino ją Kasia Kovalska. Niekas nežino kodėl. Bet nuo tada žinojau, kad kada nors papasakosiu apie Kasios K. gyvenimą. Tiesa, istorija laikui bėgant augo, pildėsi, keitėsi, kol įgijo dabartinį pavidalą.

Ar Kasia K. yra ta skudurinė lėlė? Beveik. Tol, kol plaukia pasroviui ir sutinka būti šalia vyro taip, kaip jis nori ar tikisi, nesipriešindama, nes leidžiasi vedama protu nesuvokto bundančio seksualumo, nekreipdama dėmesio į savo pačios poreikius. Bet palengva Kasia K. įgyja tam tikro tvirtumo, kuris leidžia pasipriešinti. Suaugti. Ir tuomet aplinkiniai liaujasi ja manipuliavę. Tai pasakojimas ir apie tai, kokia stipri yra motinos meilė, net jei apie ją nekalbi nuolatos ar neturi galimybės jos parodyti. Ji niekur nedingsta ir lemiamu momentu suteikia jėgų pasielgti taip, kaip geriausia. Moteris bet kokioje situacijoje gali išlikti stipri.

Man tai istorija, kupina vilties, nes niekas niekada nesibaigia. Rašydama pirmą romaną linkėjau kiekvienam sutikti savo Bitlą, nes tada gyvenimas gali pasikeisti į gera. Rašydama antrą kiekvienai noriu palinkėti šiek tiek Kasios K. gyvybingumo.

Asta Jolanta Miškinytė

ISBN 978-609-466-499-1

TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt